

JOSEPH INGELAERE WO1

Joseph Ingelaere werd op 26 juli 1895 in Poperinge geboren. Hij stierf op 14 juli 1989 in Ieper. De 2de juli 1915 werd hij opgeroepen. Hij trok te voet naar Watou, kreeg blaren op de voeten en werd goedgekeurd voor de cavalerie. De volgende dag ging hij te voet naar het station van Abele en werd overgebracht naar Calais. Daarna kreeg hij een opleiding in Guines, bij de 3de Lansiers, later de 5de Lansiers. Op 2 januari 1916 ging hij voor het eerst naar het front, in de loopgraven. In mei 1916 was Joseph in Ramskapelle en werd er beschoten met zg. Koolzakken, obussen waar bij ontploffing zwarte rook vrij kwam en loden balletjes bevatten. Hij vulde er o.a. zandzakken ("vaderlanders") om de eerste linie te herstellen die door beschietingen regelmatig beschadigd werd. Hij moest daarvoor 's nachts over passerellen door het overstroomde gebied trekken. Tijdens een rustperiode verbleef hij bij een boer waar hij de akker ploegde, ondanks de vijandige beschietingen. In de loopgraven leefden zij tussen de ratten, die hun brood kwamen opeten en over de soldaten heen liepen. De soldaten vonden er iets op: door de broden werd een ijzerdraad gestoken en zo werden ze boven hun hoofden opgehangen in de abri(schuilplaats), waarin men sliep. Joseph werd magazijnier en schoenhersteller, waardoor hij van frontdienst vrijgesteld werd. Of zoals hij zelf zei: "Plantrekken was een kunst in het leger". Af en toe waren er rustperiodes in Frankrijk

en éénmaal, ten zuiden van Calais, zag Joseph een gestrande Duitse duikboot. In 1918 begon dan het groot geallieerd offensief. Op 15 september, om 21 u.50 vertrokken Joseph en zijn makkers te paard vanuit Ghyvelde en 's morgens bereikten zij de baan Poperinge-Woesten aan herberg "De Drogentak". De kanonnen waren zo actief dat het als een vuurwerk leek. De lanseniers trokken verder naar Steenstrate. Het regende dag en nacht. De nacht werd in open lucht doorgebracht, in de regen en de modder. De Belgen kregen wat hulp van Franse soldaten en trokken verder naar Merkem, Klerken en Zarren. Zij zetten een tentje op en Joseph moest wacht lopen, hij kreeg zijn opvolger met moeite wakker. Er was geen eten of drinken, de keuken kon niet volgen, alle wegen waren vernield. Eén maal gooide een vliegtuig wat conserven uit, maar zonder veel succes. Joseph dronk dan maar water uit een obusput. Uitgeput moesten de soldaten zich terugtrekken en na enkele dagen rust rukte men weer op over Diksmuide naar Houthulst. Men werd er met 420mm. obussen beschoten, grote bommen werden ontworteld, de grond daverde. Dan ging het verder naar Oostkamp, waar het kanaal via een met planken geconstrueerde noodbrug werd overgestoken. De hele nacht werden de Belgen beschoten, twee paarden werden gedood. In Ruddervoorde werden ze met gas bestookt, de ruiters ondervonden daar weinig schade van, zij zaten hoog genoeg op hun paard maar de dieren moesten voortdurend niezen. De lanseniers trokken verder naar Ursel en hebben er de bossen en velden uitgekamd. In Oosteeklo kwamen ze in contact met Duitsers, er werd geschoten. Eén van de lanseniers, een jongen uit Antwerpen, werd gedood. De Belgen kregen het bevel in de aanval te gaan maar om 16 u. trokken de Duitsers zich terug, tot grote vreugde van Joseph. Dan werd er opgetrokken tot het Schipdonkkanaal, waar de nacht werd doorgebracht. De volgende morgen bemerkte men dat de Duitsers hun kant van de oever verlaten hadden. Zo zaten de Belgen op 11 november aan het kanaal, ze waren aardappelen aan het schillen en de commandant kwam melden dat om 11 u. de wapenstilstand begon. Iedereen liet alles vallen, men trok van café naar café en velen werden dronken. De volgende dag trokken de lanseniers naar Aarschot waar ze door de bevolking met muziek onthaald werden en als bevrijders begroet. Het feest ging verder. Op 30 november bereikten zij Aken, en van daar ging het naar Düsseldorf waar een brug over de Rijn bewaakt werd. Joseph bleef nog 7 maand in Duitsland, bij de bezettingstroepen, en keerde dan naar België terug.

